

Міністерство освіти і науки України
Тернопільський національний економічний університет
Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота

з

економічної теорії

на тему:

«Аналіз взаємозв'язку інфляції та безробіття: світові тенденції»

Студентки 2 курсу групи

ЕПП-22

Ковальчук А.М.

Науковий керівник:

к.е.н. Вірковська А.А.

Національна

шкала _____

Кількість

балів _____

Оцінка

ECTS _____

Тернопіль – 2017 р.

Зміст

Вступ.....	4
1. Теоретико-методологічні основи інфляції та безробіття.....	7
2. Порівняльний аналіз взаємозв'язку інфляції та безробіття в Україні та світі.....	14
3. Методи регулювання і подолання інфляції та безробіття в світових масштабах.....	27
Висновки.....	29
Список використаних джерел.....	31

Вступ

Актуальність теми. Економічний розвиток будь-якої країни світу, включаючи Україну, в значній мірі визначається досягнутим рівнем і якістю життя населення. Рівень життя населення характеризується, з одного боку, складом і величиною потреб у життєвих благах, з іншого – можливістю їхнього задоволення, виходячи з пропозицій на ринку товарів і послуг та реальної можливості мати відповідну заробітну плату.

Актуальність обраної теми дослідження обумовлена необхідністю прогнозування рівня безробіття в умовах продовження світової кризи та створення можливостей для підняття рівня працевлаштування населення і попиту на робочу силу на зареєстрованому ринку праці.

Безробіття є соціально-економічною проблемою, котра потребує першочергового вирішення. Особливо гострою це питання полягає в умовах фінансово-економічної кризи в Україні. Тому необхідні узагальнення теоретичних положень і сучасного стану зайнятості та безробіття працездатного населення, розробка рекомендацій щодо подолання труднощів і негараздів по даній складовій соціально-економічного розвитку держави.

Не зважаючи на тяжкий досвід, отриманий в період гіперінфляції 90-х років в нашій країні, так і не знайдено ефективного методу подолання цієї «тяжкої хвороби». В останні два роки з просуванням світової фінансової кризи в Україну та у зв'язку з надзвичайними внутрішніми проблемами, такими як анексія Криму та війна на Сході країни, інфляція знову набуває загрозливого характеру. Саме тому, сьогодні як ніколи, необхідні своєчасні, рішучі і обґрунтовані дії з боку держави і Уряду, спрямовані на проведення такої антиінфляційної політики, яка б дозволила стримувати високі темпи інфляції і не допустити подальшого руйнування економіки.

Об'єктом курсової роботи є інфляція та безробіття в Україні та світі.

Предмет курсової роботи — дослідити взаємозв'язок інфляції та безробіття з огляду світових тенденцій.

Мета роботи — визначення особливостей взаємозв'язку інфляції та безробіття з огляду світових тенденцій.

Виходячи з мети курсової роботи необхідно дослідити наступне **завдання**:

1. розкрити теоретико-методологічні основи інфляції та безробіття;
2. визначити та проаналізувати взаємозв'язок інфляції та безробіття в Україні та світі;
3. визначити основні методи регулювання і подолання інфляції та безробіття в світових масштабах.

Основні **методи** дослідження, які були використані при написанні роботи: літературний метод, методи аналізу, синтезу, порівняння та узагальнення тощо.

Структура роботи: робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи – 31 сторінки.

1. Теоретико-методологічні основи інфляції та безробіття

Безробіття є макроекономічною проблемою, яку формують такі чинники, як структурні зворушення в економіці, зниження темпів економічного розвитку, науково-технічний прогрес, співвідношення цін на фактори виробництва, сезонні коливання виробництва, недостатній сукупний попит, інфляція, недосконале трудове законодавство, низький рівень професійної підготовки та перепідготовки, недостатній рівень програм зайнятості та демографічні процеси.

Високий рівень безробіття і великі масштаби бідності, мала кількість вільних робочих місць і значна кількість незайнятих, які претендують на кожну вакантну посаду, окреслюють негативні риси вітчизняного та регіональних ринків праці. Особливе місце серед цих проблем належить безробіттю, яке набуло великих масштабів практично серед усіх верств населення та погіршило його добробут і умови життя та стало однією із глобальних проблем світу.

Важливим етапом дослідження є вивчення поглядів та думок представників різних економічних шкіл щодо сутності та проблем зайнятості і безробіття, багато про це писав С. Злупко [12]

Аналіз існуючих напрацювань науковців у цій сфері досліджень свідчить про неоднозначність підходів до вирішення спектра проблем, пов'язаних з безробіттям. Посилена увага вчених-економістів щодо дослідження та вирішення проблем безробіття мала місце завжди упродовж усього розвитку історії економічної думки. Переважно в основі всіх економічних теорій знаходиться питання пошуку важелів та інструментів подолання цього явища, спираючись на механізм забезпечення повної зайнятості.

А. Сміт, який виходив з того, що «через збільшення валового внутрішнього продукту, зростає зайнятість, а отже, забезпечує зростання могутності країни».

На думку Жана Батиста Сея, послідовника ідей А. Сміта, для встановлення рівноваги на ринку праці, тобто ситуації, коли немає ні безробіття, ні браку робочої сили, опосередковано впливає споживання населення. Якщо останнє спрямовує частину своїх доходів на заощадження — то це спричиняє недостатній попит і, як наслідок, — скорочення виробництва та безробіття.

Т.І. Кім (2003 р.) у своєму дослідженні проаналізувала вплив глобалізації та регіоналізації, трансформації та структурних перетворень на безробіття в умовах неконтрольованих соціальних змін, здійснила порівняльний аналіз показників безробіття в перехідних системах різних країн, запропонувала комплекс заходів щодо соціального захисту безробітних [13].

У наш час вчені по-різному трактують сутність безробіття, проте особливої оригінальності в їхніх визначеннях немає, оскільки практично всі вони використовують словосполучення, що належать до одного синонімічного ряду [18].

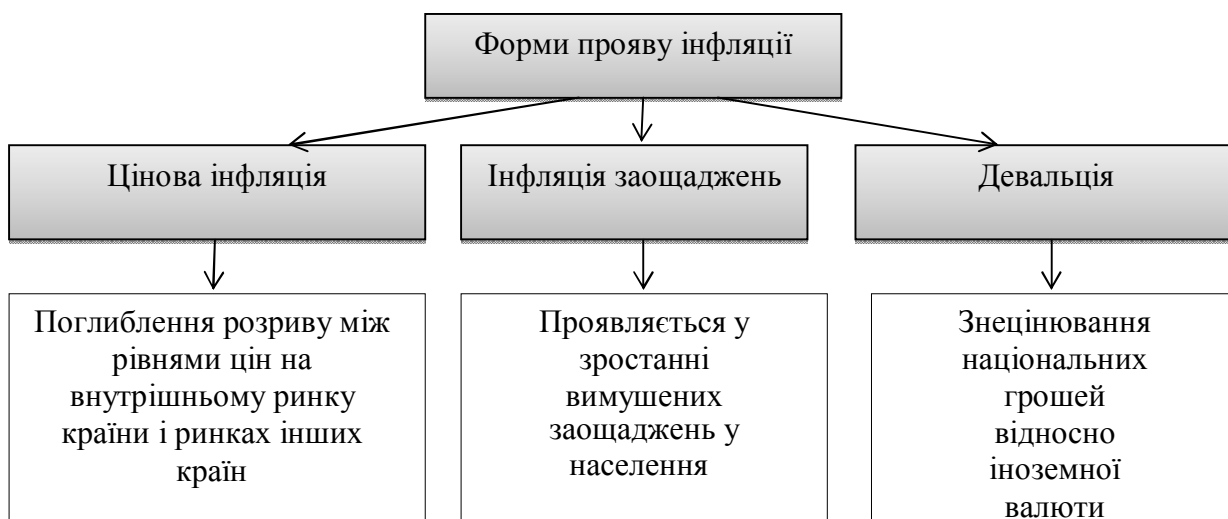
Проаналізувавши визначення науковців, можна зазначити, що не існує єдиної узгодженої точки зору щодо сутності цього складного і багатогранного явища. Узагальнивши всі зазначені твердження пропонуємо таке його розуміння.

Отже, безробіття — це масштабна суспільна ситуація в країні, спричинена економічними, політичними або соціальними чинниками, за якої значна частина працездатного населення не спроможна реалізувати свій трудовий і творчий потенціал через обмежену кількість вакантних робочих місць або через свою неконкурентоспроможність на ринку праці [1].

Проаналізувавши зазначені наукові дослідження, ми дійшли висновку, що серед вчених немає єдиної думки щодо визначення поняття «безробіття» як складного і багатогранного явища.

Схематично форми вияву інфляції можна прослідкувати на рис. 1.1.

В загальному наслідки інфляції передбачають складні і різні напрямками соціально-економічних і політичних причин. Для одних економічних суб'єктів інфляція іноді може виявитися прибутковою справою, а для інших – збитковою. Загалом причини інфляції можуть бути зовнішніми та внутрішніми [19, с. 3-4].

Рис. 1.1. Схема основних форм прояву інфляції

Зовнішні причини інфляції такі: зростання цін на світових ринках; скорочення грошових надходжень від зовнішньої торгівлі; від'ємне сальдо зовнішньоторговельного балансу. Внутрішні причини інфляції такі: запровадження не розмінних на золото паперових (неповноцінних) грошей; розбалансованість економіки держави; запровадження непомірно високих податків та відсоткових ставок за кредит.

Для того, щоб мати певні уявлення про інфляційні процеси в Україні, слід почати з причин, які сприяють її виникненню. До таких основних причин виникнення інфляції в Україні можна віднести: диспропорцію внутрішніх і світових цін; високу монополізацію економіки; тиск зовнішнього боргу на державний бюджет.

Отже, проблема інфляції є доволі дискусійною як у наукових, так і в політичних колах. Представники різних економічних шкіл причини інфляції тлумачать по-різному, але сходяться на тому, що інфляція – це процес знецінення грошей.

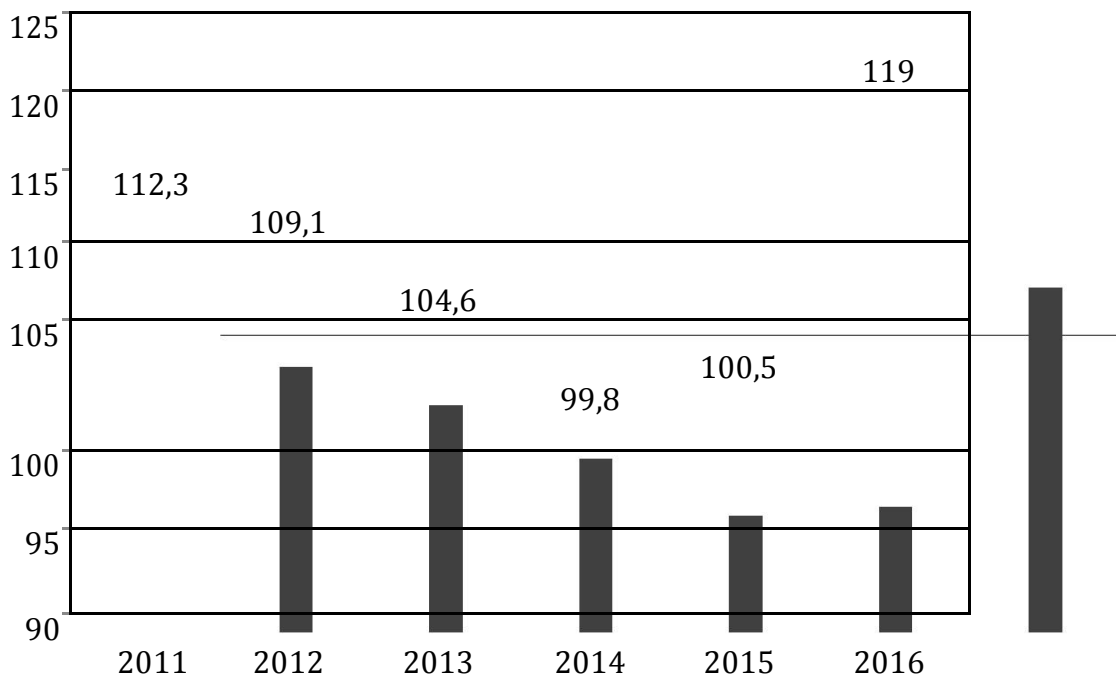

2. Порівняльний аналіз взаємозв'язку інфляції та безробіття в Україні та світі

Проблема інфляції має для України не стільки теоретичне, скільки суто практичне значення.

Кожен рік для України має свій індекс споживчих цін, відмінний від попереднього, цей індекс може зростати або навпаки зменшуватись.

Проте, щоб чітко зрозуміти процеси, які відбуваються нині, розглянемо динаміку та розвиток інфляції в Україні від 2011 до 2016 року (рис.2.1) [17, с. 13-15].

Рис. 2.1. Динаміка індексу споживчих цін у 2011-2016 рр. (у % за рік) [23]

Кожен період для України характеризується різними рівнями та темпами інфляції і звичайно має свої соціально-економічні наслідки.

За даними Держкомстату, у першому півріччі 2008 року інфляція в країні досягла 15,5 %, а в річному показнику – 29,3 %, що стало одним з найвищих результатів у світі. У 2011 році через економічну кризу Україна

увійшла в десятку найнещасніших країн світу і очолила список (рейтинг) із показником 12,3 %. У 2012 році -8,1 %, у 2011 році – 13,3 %.

За офіційним прогнозом уряду, річна інфляція повинна була скласти 8,9 %. Порівняно із груднем 2011 року в грудні 2012 споживчі ціни зросли на 9,1 %. У грудні 2013 року інфляція склала 0,2 %, за весь 2013 рік ціни підвищилися на 4,6 %. У 2016 році Національний банк України пов'язує зростання інфляції в жовтні до 2,4 % із девальвацією гривні в серпні й сезонним зростанням цін.

Повідомлялося, що інфляція в Україні в жовтні порівняно з вереснем 2016 року сповільнилася до 2,4 %, у річному вимірі (проти жовтня 2015 року) інфляція прискорилося до 19,8 % з 17,5 %, з початку 2016 року до грудня 2015 року інфляція в жовтні прискорилося до 19 % з 16,2 %, зафіксованих місяцем раніше [8].

Таргетування інфляції в Україні доцільно сприймати як спільну стратегічну сферу відповідальності НБУ, Кабінету міністрів та Верховної Ради України. Екстраполяційний прогноз показує, що через 2-3 роки номінальний обмінний курс долара США в Україні практично не буде збігатися з паритетним. Тому цілком ймовірно, що вже найближчим часом виникне потреба призупинити фактичне зміцнення гривні та повернутись до її контрольованої девальвації з урахуванням індексу РЕОК та сальдо торговельного балансу. Цього буде вимагати необхідність збереження світової конкурентоспроможності українських товарів та послуг на зовнішніх ринках. Тепер розглянемо детальніше показники безробіття в Україні та світі.

За даними Державної служби статистики, рівень безробіття в Україні, визначений за методологією МОП, у січні 2016 року становив 10,0% і на кінець року знизився до 9,4% економічно-активного населення, а в січні 2017 року знову трохи збільшився до 9,6 % економічно-активного населення [8].

Нами було проаналізовано динаміку показників ринку праці в Україні за 2001—2016 роки (табл. 2.1).

Таблиця 2.1

Основні показники ринку праці у 2001-2016 рр. [23]

Роки	Економічно-активне населення							
	Зайняте населення				Безробітне населення (за методологією МОП)			
	У віці 15-70 років		Працездатного віку		У віці 15-70 років		Працездатного віку	
	В середньому у тис. осіб.	%	В середньому у тис. осіб.	%	В середньому му. тис. осіб.	%	В середньому . тис. осіб.	%
2001	20 175,0	55,8	18 520,7	64,5	2 655,8	11,6	2 630,0	12,4
2006	20 680,0	57,7	18 886,5	65,4	1 600,8	7,2	1 595,2	7,8
2011	19 180,2	58,4	17 451,5	65,5	1 713,9	8,2	1 712,5	8,9
2012	19 231,1	59,1	17 520,8	66,3	1 661,9	8,0	1 660,9	8,7
2013	19 261,4	59,6	17 728,6	66,9	1 589,8	7,6	1 589,2	8,2
2014	19 314,2	60,2	17 889,4	67,3	1 510,4	7,3	1 510,3	7,8
2015	18 073,3	56,6	17 188,1	64,5	1 847,6	9,3	1 847,1	9,7
2016	16 443,2	56,7	15 742,0	64,7	1 654,7	9,1	1 654,0	9,5

Результати дослідження показують, що протягом останніх 5 років спостерігається зменшення зайнятого населення та збільшення безробітного населення. Показник рівня зайнятості населення у віці 15—70 років за останні 5 років знизився на 1,7% (з 58,4% у 2011 році до 56,7% у 2016 році).

Рівень зайнятості серед працездатних осіб становив 65,5% (17 млн. 451 тис. — у 2011 році), а у 2016 році — 64,7% (15 млн. 742 тис.). Рівень безробітного населення у віці 15—70 років зріс з 8,2% у 2011 до 9,1 у 2016 році. Показник безробітних працездатного віку за 5 років підвищився з 8,9% до 9,5%.

Аналіз даних зареєстрованого безробіття в Україні у 2011—2016 роках, дає змогу простежити збільшення цього показника. У 2011 році середня кількість зареєстрованих безробітних становила 452,7 тис. осіб (1,6% до населення працездатного віку), а у 2016 році ця кількість у середньому підвищилась до 460,2 тис. осіб, тобто 1,8% населення працездатного віку.

Частка безробітних чоловіків працездатного віку за 5 років збільшилась на 0,7% (9,7% — у 2011 році та 10,4 — 2016 році). Рівень безробіття населення серед жінок значно збільшився з 6,8% у 2011 році до 8,1% в 2016 році. Серед жінок працездатного віку даний показник зріс з 7,8% до 8,5%.

У міських поселеннях частка безробітних працездатного віку за 2011-2016 роки підвищилась з 9,0% до 9,3% (1120,7 тис. осіб).

Рівень безробіття у сільській місцевості значно зріс з 7,1% до 9,4%. Цей показник серед осіб працездатного віку підвищився на 1,8%, у 2011 році частка становила 8,1%, а у 2016 році зросла до 9,9% [23].

Значної шкоди Україні завдала світова фінансова криза (2008 рік). Найбільшого скорочення зайнятості на початку кризи зазнали такі сектори, як промисловість та будівництво. Безробіття — одна з найскладніших соціально-економічних проблем України. До того ж вона нерозривно пов'язана з бідністю і зростанням злочинності.

Як стверджують експерти, підвищення рівня безробіття на 1% призводить до зростання злочинності як мінімум на 6%.

Найбільші показники безробіття серед населення у віці 15—24. Цей показник з 2011 по 2016 рік зріс на 5%, з 17,4% до 22,4%. У 25—29 віці частка безробітних також має високі показники, за 5 років збільшилась з 9,9% до 11,2%. У 30—39 років в середньому рівень безробіття складає 7,6%, а у 40—49 років цей показник дещо менший і становить 6,8% економічно активного населення.

Рівень безробіття серед населення у 50—59 віці за останні роки в середньому становить 5,5%, а в 60—70 років ця частка економічно активного населення складає лише 0,07%. У наш час безробіття розглядається як невід'ємна частина ринку праці.

Однак аналіз досліджень показав, що відстороненість від ринку праці протягом тривалого часу зумовлює зростання небажаних наслідків як у соціальній та економічній сферах, так і в сфері особистого життя безробітних. Тривале безробіття спричиняє професійну деградацію

працівника, послаблення мотивації до праці, руйнування професійних навиків та втрату трудової дисципліни, що має негативний ефект на якість робочої сили. Набагато легше повернути до продуктивної зайнятості тих людей, котрі перебували у стані безробіття короткий проміжок часу, оскільки відносно невеликий період незайнятості не призводить до цілковитої декваліфікації.

Натомість процес переходу особи із статусу довготривалого безробітного у статус працевлаштованого дуже проблемний, а інколи — взагалі нездійсненний.

Проаналізувавши рівень безробіття за тривалістю незайнятості, можна зробити висновок про те, що Україні притаманне довготривале безробіття. Найбільша частка безробітних за тривалістю незайнятості припадає понад один рік. Отже, рівень безробіття в Україні має досить високі показники, які протягом років лише зростають.

Аналіз даних показав, що рівень звільнених за власним бажанням або за угодою сторін також має високий показник. У 2011 році цей показник становив 27,2%, а у 2016 — 28,9%. Звільнені у зв'язку з закінченням строку контракту або договору найму становлять 8,5% всіх безробітних. Важливого значення в сучасних умовах набуває показник не працевлаштованих після закінчення загальноосвітніх та вищих навчальних закладів. Рівень таких безробітних становить 16,8% безробітного населення України.

Проте Україна не може і не повинна перебувати осторонь глобалізаційних процесів. Нам необхідно переймати досвід розвинених країн світу щодо структурної перебудови народного господарства, розвитку високо-технологічних та наукомістких галузей економіки, стимулювання продуктивної зайнятості та боротьби з безробіттям, адже найкращий спосіб вирішення зазначених проблем — вчитись на досвіді та помилках інших, що дозволить Україні стрімко розвиватись та позбутись клейма «країни третього світу».

На сучасному етапі актуальним завданням є порівняльна оцінка рівня довготривалого безробіття в Україні та країнах Європейського Союзу з метою виявлення певних тенденцій його формування, потенційних причин виникнення та засобів попередження.

Практика Європейського Союзу є надзвичайно корисною, оскільки відкидаючи всі відмінності у розвитку окремих держав, ми маємо багато спільних рис. Тому надзвичайно цінним є дослідження принципів і закономірностей проведення регіональної політики зайнятості ЄС та особливостей її виникнення. Стратегія зайнятості Європейського Союзу була розроблена на Люксембурзькій, Кардифській та Кельнській Радах Європи. На цих зустрічах керівники держав та урядів 15 держав-членів підкреслили їхні зобов'язання у боротьбі з безробіттям [1, с. 4].

Вагомий вплив на сферу працевлаштування незайнятого населення чинить «Закон про обов'язкову реєстрацію вільних робочих місць» та створення єдиної бази даних про вакантні професії, що дає змогу безробітним оперативно отримувати якісну інформацію про попит на ринку праці.»

3. Методи регулювання і подолання інфляції та безробіття в світових масштабах

Аналізуючи дії провідних держав світу, можна стверджувати, що найважливіші зрушення мають бути здійснені у економічній та законодавчій політиці держави. Щоб знизити рівень безробіття необхідно розробити та ухвалити антикризову програму заходів подолання негативних явищ в економіці.

Держава, проводячи активну політику зайнятості, приділяє значну увагу підвищенню конкурентоспроможності безробітних, їх професійному навчанню та профорієнтації, а також створенню робочих місць як у державному секторі, так і шляхом субсидування приватних компаній. Особлива увага приділяється зайнятості молоді та інвестиціям у підвищення її освітньо-кваліфікаційного рівня, оскільки молоді люди сприймаються тут як цінний капітал, який забезпечуватиме країні майбутнє. У більшості країн світу страхування на випадок безробіття є частиною системи соціального страхування.

Швеція у цьому випадку пішла своїм шляхом, інтегрувавши відповідні страхові фонди до інституціональної структури з регулювання ринку праці та зайнятості. Люди, які не в змозі достатньо заробляти, у тому числі для того, щоб утримувати себе і свої сім'ї, та які не мають більше ніяких інших джерел доходів, можуть отримувати фінансову допомогу у вигляді щомісячних доплат до своїх доходів чи соціальних допомог. Найбільш частою причиною виникнення такого стану виступає повне або часткове безробіття. Ця допомога надається для покриття щоденних видатків відповідної категорії осіб на утримання будинку (квартири), ренту тощо [15, с. 117].

Чималий інтерес для України становить японська модель політики зайнятості. Згідно з цією моделлю кожна людина може знайти для себе роботу, навіть якщо вона не дуже цікава й корисна. У цьому полягає причина низького безробіття в Японії й економії коштів на соціальні витрати.

Американська політика зайнятості теж спрямована на залучення до процесу виробництва якомога ширших верств активного населення. Її результатом є збільшення кількості людей з низьким рівнем доходу, який, проте, перевищує допомогу по безробіттю. Розглянутий світовий досвід по боротьбі з безробіттям дозволяє сформулювати систему заходів, що мають бути здійснені задля подолання цієї проблеми в Україні.

Для подолання безробіття необхідно перш за все:

1. створити сприятливий інвестиційний клімат у державі, адже залучення інвестицій дасть змогу не лише створювати додаткові робочі місця на існуючих підприємствах, а й розвивати підприємництво та фермерство як головний із шляхів розв'язання існуючої проблеми;

2. потрібно збільшити державне фінансування програм професійного навчання;

3. збільшити фінансування заходів щодо надання ефективної підтримки пошуку робочих місць безробітним;

4. стимулювати підприємців до навчання, перекваліфікації й подальшого працевлаштування додаткової робочої сили, залучення приватного (як вітчизняного, так і іноземного) капіталу в райони зі стійким рівнем безробіття;

5. зниження податків для підприємств, за умови збереження робочих місць(для компенсування витрат на прийом нових працівників);

6. створення умов для зростання само зайнятості;

7. системна підтримка розвитку молодіжного підприємства та її інституційне забезпечення.

За умов, які склалися у вітчизняній економіці, керування інфляцією є найважливішою проблемою грошово-кредитної і економічної політики взагалі. При всій значущості скорочення державних витрат, поступового зменшення грошової емісії необхідне проведення широкого комплексу антиінфляційних заходів. Заходи антиінфляційного регулювання інфляції в Україні такі:

1. розробка та втілення в життя комплексних державних програм розвитку економіки, в першу чергу галузей і підприємств, які сприяють становленню конкурентного, високотехнологічного та наукомісткого виробництва;

2. проведення послідовної антимонопольної політики та створення широкої мережі економічної інформації для підприємств;

3. посилення стимулів виробничого накопичення, включаючи субсидії, що здатні підтримати процес накопичення коштів у підприємців та населення;

4. зміна структури виробничих фондів з метою розширення виробництва товарів народного споживання, тобто створення умов для переливу капіталу з однієї до іншої галузі суспільного виробництва;

5. стимулювання кредитної та інвестиційної діяльності банків та обмеження покриття дефіциту коштів за рахунок банківського кредиту;

6. вдосконалення податкової системи; особлива увага регулюючій ролі податків;

7. підвищення ефективності грошово-кредитної політики, яка повинна забезпечити тісний взаємозв'язок усіх елементів ринкового механізму товарно-грошових відносин [12].

Отже, запровадження вищезапропонованих заходів значно покращить ситуацію зайнятості на національному ринку праці, що сприятиме покращенню як економічного, так і соціального рівня розвитку суспільства.

Висновки

Термін «безробіття» що досліджувався в ході курсової роботи, являється економічним і соціальним явищем ринкової економіки, є проявом відносного перенаселення, появи «зайвих» людей. Проте це не абсолютне перенаселення, а тільки щодо потреб у робочій силі для прибуткового ведення ринкового господарства.

З'ясовано, що інфляція – це складний з різними напрямками впливу процес, її наслідки завдають серйозної шкоди економіці країни та її населенню. Інфляційні процеси в Україні за досліджуваний період відбувалися за різних причин. Зокрема, це – дефіцит держбюджету, швидке зростання державного боргу, надмірна емісія грошей, незбалансованість інвестиційних вкладень, загострення соціально-політичної ситуації в країні тощо. Негативних наслідками інфляційних процесів є: зниження реальних прибутків населення, втрата зацікавленості виробників у створенні якісних товарів, високий рівень інфляційних очікувань. Виснажені міжнародні резерви, підвищений попит на іноземну валюту як наслідок панічних настроїв населення у зв'язку з невизначеністю результату перебігу воєнних дій на Донбасі, згортання торговельних зв'язків з Росією та падіння експортної виручки призвели до значної девальвації національної валюти. Ці обставини створили додатковий тиск на курс національної валюти через канал очікувань.

Сьогодні вітчизняний ринок праці опинився у стані кризи та потребує зміни і приведення у відповідність до європейських стандартів. Зокрема в Україні значно знизився попит на робочу силу. У зв'язку з цим важливо забезпечити реальні стимули для роботодавців щодо створення робочих місць, особливо у сьогоднішніх умовах військової агресії, та активізацію безробітних до пошуків роботи.

Крім того, на часі зміна системи роботи служб зайнятості, які сьогодні малоефективні у сприянні працевлаштуванню безробітних та їх

перереформування на кшталт рекрутингових агентств. Треба серйозно розглянути підходи стосовно політики дешевої робочої сили, кардинально змінювати систему мотивації і праці, і заробітна плата нарешті має стати мотиватором до створення робочих місць.

Значний потенціал щодо створення робочих місць зокрема полягає у реалізації інфраструктурних проєктів, а також розвитку аграрної галузі. Крім того, важливо підтримувати вітчизняний ІТ-сектор, який здатен «стати точкою підтримки розвитку національної економіки».

Запровадження моніторингу потреб ринку праці з метою оптимізації кількості навчання та підвищення якості освітніх послуг; забезпечення доступу до бази даних вакансій, оперативне оновлення бази даних та підвищення якості вакансій; посилення взаємодії та координації роботи державних та приватних служб зайнятості.

Отже, запровадження таких заходів дасть змогу покращити ситуацію зайнятості на національному ринку праці, що сприятиме покращенню як економічного, так і соціального рівня розвитку суспільства в державі загалом.

Список використаних джерел:

1. Алле М. Глобализация: разрушение условий занятости и экономического роста. Эмпирическая очевидность / М. Алле; [пер. с фр. И.А. Егорова]. — М.: ТЕИС, 2003. — 314 с.
2. Аналіз інфляції. Офіційний сайт Національного Банку України. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>.
3. Безкровний, А. В. Розвиток інфляційного процесу в Україні [Текст] / А. В. Безкровний // Економіка АПК. — 2011. — № 1. — 77 с.
4. Буда Т.Й. Регулювання зайнятості молоді: європейський досвід / Т.Й. Буда // Проблемы и перспективы сотрудничества между странами Юго-Восточной Европы в рамках Черноморского экономического сотрудничества и ГУАМ: сб. науч. трудов. — Донецк: Дон НУ, 2009. — Т. 2. — С. 814—818.
5. Бюлетень НБУ грудень 2016 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>.
6. Грішнова О.А. Економіка праці та соціально-трудова відносина: підручник / О.А. Грішнова. — 5-те вид., оновл. — К.: Знання, 2011. — 390 с.
7. Гуць М.І. Організаційно-економічний механізм регулювання безробіття в Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економ. наук: 08.02.03 / М.І. Гуць; Науково-дослідний економічний інститут Міністерства економіки України. — К., 2006. — 22 с.
8. Державна служба зайнятості: рівень безробіття: два показники два поняття [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://dcz.gov.ua>
9. Економіка праці та соціально-трудова відносина: навч.-метод. посібник / За заг. ред. проф. Є.П. Качана. — Т.: ТДЕУ, 2006. — 373 с.
10. Закон України «Про зайнятість населення» № 5067-VI від 5 липня 2012 року [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>

11. Зірко О.В. Регулювання структурного безробіття на ринку праці: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економ. наук: 08.00.07 / О.В. Зірко; Харківський національний економічний університет. — Х., 2013. — 20 с.
12. Злупко С.М. Економічна думка України: навч. посібник / С.М. Злупко. — Л.: ЛНУ імені Івана Франка, 2000. — 496 с.
13. Кім Т.І. Безробіття в трансформаційній економіці: причини, форми, тенденції: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. економ. наук: 08.01.01 / Т.І. Кім; Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. — Х., 2003. — 20 с.
14. Марцин В. С. Інфляційні процеси, причини їх виникнення та шляхи подолання в Україні // Регіональна економіка. — 2012. — №1. — С. 21-29.
15. Мельник С.В. Шведський досвід формування та реалізації політики соціального забезпечення та страхування / С.В. Мельник // Український соціум. — 2008. — № 4 (27). — С. 114—126.
16. Методологічні положення щодо класифікації та аналізу економічної активності населення [Електронний ресурс]: затв. Наказом Державного комітету статистики України від 19.01.2012 р. № 12. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.org>
17. Олійник, С. М. Інфляція по-новому [Текст] / С. М. Олійник // Експрес. — 2014. — №7. — С. 13–15.
18. Офіційний сайт державної служби статистики України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: — <http://www.ukrstat.gov.ua>
19. Паливода К.В. Реальний стан економіки України: без інвестиційне зростання / К.В. Поливода // Фондовий ринок. — 2007. — №46. — С. 2-8.
20. Петрик О. Інфляція в Україні та її прогнозування в Національному банку // Вісник Національного банку України. — 2012. — №5. — С. 8-12.
21. Попов, В. О. Українська економіка в параметрах інфляції та безробіття/ В. О. Попов // Економіка України. — 2013. — №11. — С. 69–71.